

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΣΟΛΑΡΙ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΜΙΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ζάκ Μπριγιάν, ο θαθύπλουτος Παρισινός έμπορος, περίμενε πρώτα να βγῆ από τὸ σαλόνι ἢ ὁμορφὴ γυναίκα του κ' ἔστερα γύρισε καὶ μᾶς εἶπε:

—Έρετε ὅλοι σας ὅτι ἔζησα πολλὰ χρόνια στὰς Ἰνδίας καὶ φυσικά θά φαντάζεστε ὅτι ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα σὼρ παράξενες καὶ συναρπαστικές ἱστορίες. "Ε, ναί, λοιπόν! Δὲν ἔχετε ἄδικο... Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀπόψε, ὡς ὅπου νὰ ἐτοιμάσῃ ἡ γυναίκα μου τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ γιορτάσουμε μαζὺ αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, μιά ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀξέχαστες περιπέτειές μου, τὴν πιὸ

δραματική, μὰ καὶ τὴν πιὸ εὐχάριστη γιὰ μένα...

"Ἐδῶ λοιπόν καὶ τριάντα χρόνια, θρῖσκόμενος στὴ Βεγγάλῃ, στὸ ἔξωτικό παλάτι ἑνὸς θαθύπλουτου Ἰνδοῦ, ἐνὸς μαχαραγιά, τοῦ Χάνδρα, Ἐκτός ἀπὸ μένα τώρα, στὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιά ἦταν καὶ τέσσερες ἄλλοι ἔξνοι, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ οἰκοδεσπότης μᾶς εἶχε καλέσει καὶ τοὺς πέντε γιὰ νὰ διαλέξῃ ἕναν ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ τὸν κἀν ἑπιστάτη τῶν ὑποψηφίων χτημάτων του κ' οἰκονόμο τοῦ παλατιοῦ του, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ ἔτσι ἕνα μιγάδα ὑπρέτη του, ποὺ τὸν κατακλεβὲ καὶ κακομεταχειριζότανε τοὺς χωρικοὺς του. Ὁ Χάνδρα, γιὰ νὰ πετύχῃ νὰ θρῆ ἕναν ἰδανικό ἑπιστάτη, εἶχε προσκαλέσει πέντε διαφορετικούς ἀνθρώπους!

Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας ψηλόσωμος Ἀμερικανὸς μὲ κόκκινο πρόσωπο, ποὺ μεθοῦσε κάθε βράδυ μὲ οὐίσκυ καὶ ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἑπιστάτης σκλάβων, σὲ μιά μεγάλη φυτεία τῶν Ἀντιλλῶν. Ἔπειτα ἔρχόταν ἕνας Μουσουλμάνος ἀπὸ τὴ Χεντζάζ, ἕνας σιωνιπλὸς Ἀραβᾶς, ποὺ ἤξερε, ὅπως ἔλεγαν, νὰ κἀν τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν ἀκούει... Ὁ τρίτος ἦταν ἕνας Κινέζος ἀπὸ τὴ Σαγκάη, ἕνας σοφὸς καὶ καμπόνηρος μανδρινός. Ὁ τέταρτος, ἕνας Ἑβραῖος ἀπὸ τὴ Βουχάρα, ἔξυπνος ἔμπορος καὶ κατεργάρας σὰν γρηὶ ἀλεπού. Τέλος, ὁ πέμπτος ἦμουν ἐγώ, ἕνας ἔμπειρος γεωπόνος, ποὺ ἀναποῦσε τὲς ἔξωτικές χώρες καὶ τὲς περιπέτειες, ὅπως ὅλοι οἱ Γάλλοι...

Τὶ νὰ σᾶς πᾶ: Ἡ τύχη φαίνεται τὸ θέλησε νᾶμαι ὁ πιὸ καλόκαρδος, ὁ πιὸ γλυκομίλητος κ' ὁ πιὸ κατάλληλος ἀπ' ὅλους. Μέσα σ' ἕνα μῆνα εἶχα κερδίσει τὴ συμπαθεία, ὄχι μόνο τῶν χωρικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ θαθύπλουτου Ἰνδοῦ κ' ἀκόμη κ' ἐνὸς ἄλλου βελκτικοῦ προσώπου.

Ὁ Χάνδρα εἶνε μιά πεντάμορφη κόρη—ἀπὸ τὸν ποῶτο γάμο του μὲ μιὰν Ἀγγλίδα ποὺ δὲν ζοῦσε πειὰ—τὴν Ἐλισσάβετ καὶ θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ μὲ πολλὰ λόγια, πὼς καταλάβαμε γρήγορα κ' οἱ εὐὸ ὅτι ἐταίριαζαν ἡ καρδιές μας...

Μὰ δὲν μ' ἀναποῦσε ὅλος ὁ κόσμος. Εἶχα τέσσερις ἐχθρούς: τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους ἑπιστάτες. Ὅσο τώρα γιὰ τὸν μιγάδα, τὸν Ρουμί, ποὺ καταλάβαινε ὅτι θὰ τοῦ ἔπαιρναν τὴ θέσι, ὁ ὑποτιμὸς ἑπιστάτης ἔτοφε γιὰ μένα κρυφὸ κ' ἄσπονδο μίσος. Στὴν ἀρχὴ βέβαια δὲν εἶχα προσέξει διόλου τὴν ἔχθρα τοῦ Ρουμί, μὰ τὰ παράξενα περιστατικά αὐτῆς τῆς ἱστορίας, μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω πὼς σκληρὴ ἦταν ἡ ἐκδίκησι ποὺ μοῦ ἔτοιμαζε...

Μιά Χριστουγεννιάτικη νύχτα—ἦταν ἡ πρώτη ποὺ περνοῦσα στὰς Ἰνδίας—καθόμαστε σ' ἕνα κίосκι τοῦ κήπου καὶ καννίζαμε σιωπηλοί, ἀκούγοντας τὰ μακρυνὰ οὐρλιάσματα τῶν θηρίων μέσα στὴ σκοτεινὴ κ' ἀγρία ζουγκλά. Ἡ μοναξιά κ' ἡ σιωπὴ μᾶς θάραιναν ἀβάσταχτα καὶ πλήτταμε κ' οἱ ἔξην, ὁ Χάνδρα δηλαδή κ' οἱ πέντε ὑποψήφιοι ἑπιστάτες του, ὅπως δὲν ἔπληξε ποτέ του ἕνας ἀνθρώπος.

Ὁ μόνος ποὺ συλλογιζόταν τὰ Χριστούγεννα, ἦμουν ἐγώ. Ὁ Ἀμερικανὸς εἶχε πηῆ

Ἐκτός ἀπὸ μὲνα ἦσαν καὶ τέσσερες ἄλλοι ἔξνοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος...

τόσο οὐίσκυ, ποὺ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων ἢ νύχτα Ἀναστάσεως! Ὁ δούσχυος! Ἦταν τόσο πικραμένος, ποὺ θὰ ξαναγύριζε ἀνάμεσα στοὺς μαῦρους του...

Καθόμενος λοιπὸν σιωπηλός, καὶ συλλογιζόμενος τὸ σπίτι μου καὶ τὰ παιδικὰ μου χρόνια... Πόσο ὁμορφὴ ἦταν τότε ἡ νύχτα τῶν Χριστουγέννων! Πόσο εἶμαστε χαρούμενοι ὅτι μας κοντὰ στὸ τζάκι μὲ τὴ λαμπερὴ φωτιά! Μὰ τί; Τόσο δύσκολο ἦταν νὰ γιορτάσῃ κανεὶς μιά τέτοια νύχτα, στὰ βᾶθη τῶν Ἰνδιῶν;

Αὐτὴ ἡ ἰδέα μοῦ κερρώθηκε ἀμέσως στὸ μυαλό καὶ δίχως νὰ διστάσω πρότεινα στὸν οἰκοδεσπότη μου νὰ ἐτοιμάσουμε μιά μικρὴ γιορτῆ, ὅπως κάνουν στὴν Εὐρώπῃ, παρουσιάζοντας ἔτσι μιά εὐχάριστη ἐκπλήξι στὴν δεσποινίδα Ἐλισσάβετ, ποὺ θὰ ἔρχοταν, ὅπως κἀθε βράδυ, νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸ κίосκι μας.

Ἡ ὁμορφὴ Ἐλισσάβετ, θγαίνοντας ἀπὸ τὸ παλάτι, περνοῦσε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ δειδροστοιχία τοῦ κήπου κ' ἔφτανε μονάχη ὡς τὸ κίосκι. Δίπλα σ' αὐτὴ τὴ δειδροστοιχία, ἦταν μιά ἄλλη, σκεπασμένη μὲ τὰ κλαδιά, σὰν σκοτεινὴ στοά, ἀπ' ὅπου δὲν τολμοῦσε κανεὶς νὰ περάσῃ τὴ νύχτα. Στὴν ἄκρῃ τώρα αὐτῆς τῆς σκοτεινῆς δειδροστοιχίας, θρῖσκόταν ἕνα μικρὸ κίосκι μ' ἔξη στυλοὺς ἀπὸ ὀξιά καὶ μιά δαντελωτὴ σκεπὴ σὰν παρασόλι. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πιὸ κατάλληλη μεριά γιὰ ν' ἀνάψω μιά ὁμορφὴ φωτιά μὲ μυρωδάτα ξύλα πεύκου καὶ νὰ γορτάσω ἔτσι ἀπᾶν τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, θυμίζοντας στὴν κόρη τοῦ μαχαραγιά τὲς Χριστουγεννιάτικες ἱστορίες ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς.

Ὁ Χάνδρα ἑλάτρευε τὴν Ἐλισσάβετ καὶ δέχτηκε πρόθυμα νὸ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐτοιμάσουμε στὴν κόρη του αὐτὴ τὴν ἐκπλήξι. Ἔστειλε λοιπὸν ἕνα δοῦλο νὰ φέρῃ μερικὰ ξύλα πεύκου κ' ἔπειτα σηκώθηκαμε ὅλοι καὶ τραθήσαμε γιὰ τὸ ἀνοιχτὸ κίосκι, ὅπου θὰ μπορῶσαμε ν' ἀνάψουμε τὴ Χριστουγεννιάτικὴ φωτιά.

Μπροστὰ προγαρῶσε ὁ οἰκοδεσπότης μας καὶ τελευταῖος ἀκολουθοῦσα ἐγώ, μὲ τὸν ὑπρέτη μου, τὸν πιστὸ μου Πάρισι, ποὺ κρατοῦσε ὅπως πάντα τὴν καρραπίνια μου, μιά ὑπέροχη κασσαπίνια Οὐίντσεστερ κ' ἕνα μεγάλο δίσκο μὲ γλυκά. Μὰ οὐτ' ἐνὸς, οὔτε ὁ Πάρισι, δὲν ὑποψιαζόμαστε τὸ ἀγριο δρᾶμα ποὺ θὰ παιζότανε σὲ λίγο ἐκεῖ κοντὰ.

Ὁ Ρουμί ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἐκδίκησῆς. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε χάσει πειὰ τὴ θέσι του κ' ὅτι ἐγώ εἶχα κερδίσει τὴ συμπαθεία καὶ τοῦ Χάνδρα καὶ τῆς πεντάμορφῆς κόρης του. Καταλάβαινε ἀκόμη, ὅτι μιά μέρα θὰ παντρευόμουν τὴν Ἐλισσάβετ, κ' ὅτι ἔτσι θὰ ἔχανε κἀθε ἐλπίδα νὰ ξαναγίῃ ἑπιστάτης τοῦ μαχαραγιά. Γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ λοιπὸν, κατὰστρωσε ἕνα σατανικό σχέδιο, στήνοντας μιά ἔγκληματικὴ παγίδα στὴν ἀγαπημένη μου.

Ὁ Ρουμί εἶχε προσέξει ἀπὸ μέρους τὰ ἴχνη μιᾶς τίγρης στὴ σκοτεινὴ δειδροστοιχία τοῦ κήπου, κ' ἀντὶ νὰ τὴν καιροφυλάκῃ μὲ τὰς δοῦλους καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ, σοφίστηκε νὰ τὴν μεταχειρισθῆ γιὰ τὴν ἐκδίκησί του...

Τὸ σγέδιό του, καθὼς βλέπετε, ἦταν σατανικό. Θὰ κατέφερνε μὲ τὸ δόλωμα ἐνὸς μικροῦ ἀρνιοῦ νὰ συνηθισθῇ τὴν τίγρη νὰ ἔρχεται κάθε βράδυ στὴ σκοτεινὴ δειδροστοιχία. Κ' ἔπειτα, μιά νύχτα, ε' ἄφηνε τὸ θηρίο δίχως δόλωμα... Καταλάβαινε τώρα τί θὰ συνέβαινε... Ἡ Ἐλισσάβετ ποὺ περνοῦσε μονάχη κάθε βράδυ ἀπὸ τὴ γειτονικὴ δειδροστοιχία, θὰ ἔεφετε στὰ νύχτα τῆς περνοῦσῆς τίγρης!...

Ὁ ἐγκληματικὸς ἑπιστάτης κατὰφερε μιά χαρὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του. Εἶχε συνηθισθῆ μάλιστα τὴν τίγρη νᾶρχεται στὴν δειδροστοιχία γιὰ νὰ θρῆ τὸ μικρὸ ἀρνί. τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔθβαινε ἀπὸ τὸ παλάτι ἡ κόρη τοῦ μαχαραγιά. Ἐκεῖνη λοιπὸν τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων ὁ Ρουμί, εἶχε ἀφήσει τὴν τίγρη δίχως δόλωμα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στόν Έθνικό Κήπο:
 'Ο φύλακας.— Απαγορεύεται, κύριε, νά περάσης ἀπ' ἐκεῖ.
 'Ο τερπιτατήτης.— Καί δὲν φράζετε, εὐλογημένε, μὲ κἀ-
 νένα κούτσουρο τὸ πέρασμα ;...
 'Ο φύλακας.— Ἀφοῦ στέκω ἐγώ, δὲν χρειάζεται κού-
 τσουρε !...

Σ' ἓνα ἐμπορικό κατάστημα:
 Ὑπάλληλος.— Γιά χατήρι σας αὐτὸ τὸ ὕφασμα θά σᾶς τὸ
 ἀφήσω 30 δραχμές !
 Πελάτης.— Σ' αὐτὴ τὴν τιμὴ θά σᾶς τὸ... ἀφήσω κι' ἐγώ
 καί θά φύγω !...

Μεταξὺ ἐρωτευμένων:
 — Πές μου, καυμένη, ἓνα γλυκόλογον...
 — Γλυκάνισο !...

Κάποιος λιποθυμᾷ ἐξω ἀπὸ ἓνα γαλακτοπωλεῖο:
 Ἐνας γέρος.— Νερό, μωρὲ παιδιά !... Πρὸς Θεοῦ, λίγο
 νερό !...
 'Ο γαλατάς.— Πρόβειο ἢ ἀγγελαδινό, μάρμπα ;

Μεταξὺ φίλων:
 — Τί λές, θρὲ ἀδερφέ, ἀνθρώπος πού ἦταν πρῶτα ὑποβουλεύς,
 μπορεῖ νὰ γίνῃ μαιευτήρ ;
 — Βέβαια. Μπορεῖ νὰ γίνῃ θαυμασίος... ἀποβουλεύς !

'Ο πελάτης.— Ἐλα δῶ, μικρέ, στὸ φαγί
 μου μέσα βρῆκα δυὸ μυῖνες.
 Τὸ γκαρσόνι.— Ἀδύνατον, κύριε !... Τίς... ἔ-
 βγαλα ὅλες προτοῦ νὰ σᾶς τὸ φέρω !...

Ἡ... — ὄσα νὰ κάνω μόνη μου
 τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ ὁσην ὥρα κάθομαι καί
 σοῦ λέω πῶς νὰ τίς κάνης.

Ἡ ὑπὲρ ἑτέρα.— Κ' ἐγώ, κυρία μου, θά
 μπορούσα νὰ τίς κάνω δυὸ φορές, τόσην ὥρα
 πού κάθομαι καί σᾶς ἀκούω.

'Ο δάσκαλος.— Σὺ, Μίμη, ξέρεις ἂν τὰ
 ζῶα ἔχουν τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης καί τῆς ἄ-
 ροσιώσεως ;

'Ο μαθητής.— Μάλιστα, κύριε, τὸ ἔχουν.
 'Ο δάσκαλος.— Ποῦ ζῶο εἶνε περισσότερο
 ἀροσιωμένο στὸν ἄνθρωπο ;

'Ο μαθητής.— Ἡ γυναίκα !

— Τώρα πού ἀκρίβησαν τὰ ὄσπρια καί τὸ ψω-
 μί, στοιχίζουν περισσότερο τὰ σαρακοσιανὰ φα-
 γητὰ ἀπὸ τὸ κρέας.

— Θές, νὰ πῆς δηλαδὴ ὅτι... σαρακοστιζοῦν !

μα καί τὴν ὥρα πού φτάναμε ἐμεῖς στὸ ἀνοικτὸ
 κιάσκι, ἡ Ἐλισσάβητ εἶχε κατεθῆ κιάσκι στὸν
 κῆπο καί περνοῦσε ἐξηνουασιή ἀπὸ τὴν κεντρι-
 κὴ δεινδροστοιχία...

Μὰ θά ξερετε ὅλοι σας καί θά πιστεύετε δίχως ἄλλο ὅτι τὴ
 νύχτα τῶν Χριστουγέννων γίνονται θαύματα. Κι' ἀλήθεια, τὸ
 θαῦμα ἐκείνης τῆς νύχτας ἔσωσε τὴ ζωὴ τῆς Ἐλισσάβητ...

Ἡ τίγρις πού παραμόνευε γύρω ἀπὸ τὸ κιάσκι μας, ἔτοιμη
 νὰ χυμῆξῃ ἀπάνω σ' ὅποιον θά πλησίαζε, ὅταν εἶδε τὴ φωτιά
 πού ἀνάψα, τρόμαξε θαμπωμένη ἀπὸ τίς φλόγες καί μ' ἓνα οὐρ-
 λιασμα θυμοῦ χάθηκε στὰ βάθη τοῦ κῆπου καί ξαναγύρισε στὴ
 ζούγκλα. Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ θαῦμα... Ἡ Ἐλισσάβητ ἔφτασε στὸ
 κιάσκι μας δίχως ν' ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο τῆς τῆς τίγρις, δίχως
 νὰ πῆσῃ στὴ σατανικὴ παγίδα τοῦ Ρουμί, ὀλόχαρη μπροστὰ σ'
 ἐκείνη τὴ φωτιά πού τῆς θυμίζε τίς Χριστουγεννιάτικες ἱστορίες
 τῆς μητέρας τῆς...

Κι' ὁ Ρουμί, θά πῆτε; Τί ἀπόγινε ὁ Ρουμί; Ἔπεσε ὁ ἴδιος
 στὴν παγίδα του! Τὴν ἄλλη νύχτα θά τὸν κατασπάραιε ἡ τί-
 γρις, ἂν δὲν πρόφταναν νὰ τρέξω στὶς φωνές του καί νὰ τὴν
 σκοτώσω μὲ τὴν καρραμπία μου. Κι' ὁ Ρουμί τότε, ἀγκαλιά-
 ζοντας τὰ πόδια μου, μού ἐξομολογήθηκε μὲ ποῖο τρόπο ἤθελε
 νὰ μ' ἐκδικηθῆ, μού ζήτησε νὰ τὸν συγχωρῶ καί χάθηκε τὴν
 ἴδια μέρα ἀπὸ τὰ χεῖματά του μαχαραγιά...

Ἐκείνη ἀκρίβως τὴ στιγμή, γύρισε πάλι στὸ σαλόνι ἡ ὡ-
 μορφή γυναίκα τοῦ Ζακ Μπριγιάν γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ στὸ τρα-
 πέζι.

'Ο οἰκοδεσπότης μας τότε, μ' ἓνα χαμόγελο εὐτυχίας, τελειώ-
 σε τὴν παράξενη ἱστορία του, προσθέτοντας:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, θεωρῶ περὶ τὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ κό-
 ρη τοῦ μαχαραγιά Χάνδρα εἶνε ἡ γυναίκα μου!

Κι' ἀλήθεια, ἦταν περὶ τὸ, γιατί ἀπὸ τὴν ἐξωτικὴ ὡμορφία
 τῆς εἶχαμε καταλάβει ὅλοι μας ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ Ἐλισσάβητ...
 ΕΜΙΛ ΣΟΛΑΡΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΛΦ ΜΠΡΙΣΣΟΝ

Ο "ΜΕΘΥΣΤΑΚΑΣ,, Ο ΝΤΩΜΙΕ

'Ο περίφημος Γάλλος γελιογράφος Ντωμιέ, πού ἔζησε τὸν
 περασμένον αἰῶνα στὸ Παρίσι, δὲν ἦταν πλούσιος, μὰ ἦταν κα-
 λικάρδος, πνευματώδης καί θολικός. Ἐίχε βρῆ ἓνα ἐπίσημὸν σπῆ
 συνοικία τοῦ Καί ντ' Ἀνζού κ' εἶχε ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὸ ἀτε-
 λιέ του. Εὐθύμως καί ἀνοιχτόκαρδος καθὼς ἦταν, τᾶξε καλά μ'
 ὅλον τὸν κόσμον, ἀκόμα καί μὲ τὸ σπιτονοικοκύρη του, ἰδίως δὲ
 μὲ τὸ θυρωρὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ θυρωρὸς αὐτὸς ἦταν ἓνας χωριά-
 τῆς ἀπὸ τὴν Ὠβέρνη, ρωμαλέος, ξεροκέφαλος, ἀλλὰ πιστὸς καί
 τίμιος. Ὁ Ντωμιέ τὸν ἔβαζε πολλές φορές νὰ ποζάρῃ γιὰ τὰ
 σκίτσα του. Μιά μέρα ὁ καλλιτέχνης εἶδε τὸ θυρωρὸ πολὺ με-
 λαγχολικό.

— Ἀνατόλ, τί ἔχεις; Τί σοῦ συμβαίνει; τὸν ρώτησε.
 Μιλιά ὁ θυρωρὸς.
 — Ἀρρωστος εἶσαι ἢ ἐρωτευμένος; Πές μου, τί ἔπαθες;
 — Γιατί νὰ σᾶς σκοτίζω τώρα, κύριε Ντωμιέ... Ἀφήστε με, δὲν
 ἔχω τίποτε...

'Ο Ντωμιέ ὁμως ἐπέμεινε καί ὁ θυρωρὸς ἐξεθάρρψε καί τοῦ
 εἶπε:

— Ἀφοῦ μὲ ρωτᾶτε, κύριε Ντωμιέ, θά σᾶς τὸ πῶ. Νά, μ' ἄ-
 ρεσει τὸ θέατρο, ἔλα τὰ θέατρα, μ' ἀπ' ἄλλα πιδὸ πολὺ ἢ Ὀπερα...

— Αἶ, καί γι' αὐτὸ εἶσαι μουτραμένος;
 — Ἄχ, κύριε Ντωμιέ, ἐπῆγα κι' ἄκουσα τὴν «Κάρμεν»... Τρελ-
 λάθηκα !... Μὰ πῶς νὰ ξαναπάω; Ἄν ἦμιον τραπέζιτῃς θά πῆ-
 γαναι καθεμέρα στὴν Ὀπερα καί δὲν θά ξεκολλοῦσα ἀπὸ κεῖ...

— Καλέ μου Ἀνατόλ, δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ πλούσιος, μὰ δὲν θέ-
 λω νὰ σὲ βλέπω ἔτσι. Θά σοῦ πῶ λοιπὸν ἓνα
 ἕναν τρόπο γιὰ νὰ πᾶς νὰ ξαναἰδῆς τὴν «Κάρ-
 μεν».

Καί βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιά κάρ-
 τὰ του, τὴν ἔδωσε στὸν Ἀνατόλ καί τοῦπε:

— Νά ἡ κάρτα μου, πήγαινε στὴν παράστα-
 σι, κ' ἂν σὲ ρωτήσουν, πές: «Εἶμαι ὁ κύριος
 Ντωμιέ». Νά τὸ πῆς μὲ θάρρος καί θά σ' ἀφή-
 σουν νὰ μῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἀνατόλ μῆκε χαρούμε-
 νος στὸ ἀτελιέ τοῦ καλλιτέχνη.

— Κύριε Ντωμιέ, φώναξε, πήγα στὴν Ὀπερα,
 μεῦθωσαν μάλιστα καί καλὴ θέσι στὴν πλατεῖα
 μπροστὰ-μπροστὰ, τρέλλα !... Νά χαρῆς ὅτι ἄ-
 γαπάς, κύριε Ντωμιέ, ἀφήσῃ μου τὴν κάρτα
 σοῦ νὰ πηγαιῶ τακτικά.

'Ο Ντωμιέ τοῦ τὴν ἄφησε. Τὸν διασκέδαζε
 πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Κι' ἀπὸ τότε ὅλο τὸ σπῆ
 ἀντιχοῦσε ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ Ἀνατόλ.

Ἐρανοῦσε «Κάρμεν», «Ριγολέττο», «Λου-
 σία», ἀπὸ τὸ πρῶτ ὠς τὸ θράδυ.

Μὰ ἓνα πρωτὶ, ὁ Ἀνατόλ πῆγε πάλι στενο-
 χωρημένος στὸ ἀτελιέ τοῦ καλλιτέχνη:

— Τί τρέχει, Ἀνατόλ; Δὲν περνάει πειὰ ἡ
 κάρτα μου; τὸν ρώτησε ὁ Ντωμιέ.

— Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὸ, κύριε Ντωμιέ, περνάει
 ἡ κάρτα, μὰ νὰ, ἐκεῖ πού πάω εἶνε ὅλο καλο-
 τυμενοὶ κυριοὶ καί κυρίες μωρδάτες καί μὲ
 ντεκολτὲ καί καθὼς καταλαβαίνετε, μὲ στραβοκυττοῦν γιατί μὲ
 βλέπουν μ' αὐτὰ τὰ ρούχα... Σκέφτηκα νὰ τὸς πῶ νὰ μὸ δώ-
 σουν μιά θέσι σὲ ὑπερῶ, μὰ φοβήθηκα μὴ σᾶς ἐκθῶσω...

'Ο Ντωμιέ ἔβαλε τὰ γέλια. Καί ἀνοίγοντας ἓνα ντουλάπι, ἔ-
 δωσε στὸν Ἀνατόλ ἓνα φράκο πού τὸν θρισκότανε ἐκεῖ.

Ἐπέρασαν δυὸ ἐβδομάδες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ἀ-
 νατόλ ποῦχε μάθει ἀπ' ἔξω ὅλες τίς ἄριες τῶν μελοδραμάτων,
 χαλνοῦσε τὸν κόσμον μὲ τὸ τραγούδι του. Μὰ ἓνα πρωτὶ παρου-
 σιάστηκε στὸ ἀτελιέ τοῦ Ντωμιέ, ἀπαρηγόρητος καί πάλι.

— Κύριε Ντωμιέ, μὴν τὰ ρωτᾶς... Μ' ἐπέταξαν ἔξω μὲ τίς
 κλωτσιές! μουρμούρισε.

Καί δὲν ἔλεγε ψέματα.

'Ο καλὸς μὸς, ὁ Ἀνατόλ, ντυμένος πειὰ τὸ ξένο φράκο καί
 καμαρώνοντας στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατεῖας, εἶχε πάρει
 σιγά-σιγά πολὺ θάρρος. Καί τὸ χειρότερο, ἦταν ὅτι περιμένον-
 τας ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασι, τὸ ἔτσουζε γερὰ σὲ κάποια ταῦθρα
 καί γινόταν τύφλα σὲ μεθῆσι, κ' ὅταν ὁ ἐνθουσιασμός τῆς
 μουσικῆς τὸν ἐξεμιούρλαινε... ἔστελνε ἀπὸ κάτω φιλιὰ στὴν πρι-
 μαμτόνα, συνάδευε τὸν βαρύτονον σὲ τραγούδι του, ἐφοῦριζε
 τὰ μέρη τοῦ κέρου, χειρονομοῦσε κι' ἐνοχλοῦσε ὅλους τοὺς γύ-
 ρου του... Τὸ κοινὸ διαμαρτυροῦταν γιὰ τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν
 κύριο. Κ' ἓνα ἑράδυ, πού ὁ Ἀνατόλ τὸν παρόκαμε, δυὸ ὑπάλ-
 ληλοι τῆς Ὀπερας τὸν ἐβγάλαν ἔξω διὰ τῆς βίας καί τὸ ὄνομα
 τοῦ Ντωμιέ ἐυθύσθηκε ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν τζαμπατζήδων.

'Ο Ντωμιέ γέλοσε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴν περιπέτειαν
 αὐτὴ τοῦ Ἀνατόλ. Ἀλλὰ στοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους πού
 εἰσῆχθαν στὴν Ὀπερα, ἔλεγαν:

— Μεγάλος καλλιτέχνης ὁ Ντωμιέ, σπουδαῖο ταλέντο, γραμ-
 μὴ ὑπέροχη !... Μὰ ἔχει τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα νὰ πῆνῃ, κ' ὅταν
 μεθάει δὲν ξέρει τί κάνει !...

'Ο ζωγράφος Ντωμιέ
 (Γελοιογραφία)